

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 9.

Den 1. Februar 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af **Eldste Orson Pratt,**

afholdt i Salt Lake City den 24. November 1872.

(Fra „Journal of Discourses“).

„**S**eg har gjennem omtrent fyretiye Aars Erfaring som Prædikant haft Anledning til at lære nogle Punkter med Hensyn til offentlig Tale. For det Første er jeg kommen til Kundstab om, at Menneskenes Bisdom kun er af ringe Væsentlighed, og at vor Dommeraft, Tankegang og Selvbetragtning ikke er i Overensstemmelse med, hvad Herren forlanger af os; thi han onster, og dette har været hans Billie siden Kirken blev oprettet, at hans Ejendomme skulle tale formedelst den Hellig-Aands Kraft. En Abenbaring givet til denne Kirkes Eldster i Aaret 1831 siger: „Mine Ejendomme skulle udsendes mod Østen, Vesten, Sonden og Norden; de skulle oploste deres Rost, tale og profetere ifolge min Billie, men dersom I ikke ere i Besiddelse af Aanden, da skulle I heller ikke tale.“ Dette er en Besaling, som Herren gav til sine Ejendomme for mere end fyretiye Aar siden.

„**S**eg har enkelte Gange, siden jeg begyndte min Løbebane som offentlig Prædikant, lagt Mærke til, at mit Sind har været ganske omtaaget, naar jeg stulde fremstaa for at tale; og de saa Ord, som jeg har utdtalt for Versamlingen, har da været aldeles utilfredsstillende for mig, og jeg formoder, det samme har været Tilfældet med Tilhørerne. Men jeg føler taknemmelig til Gud, fordi han fra Tid til anden og i Aarenes Løb har skænket mig Trimodighed og den Hellig-Aands Kraft til at udtale mine Følelser. Jeg erkender, at denne Gave er fra Herren, thi jeg ved den kommer fra ham, da jeg har erfaret, hvad det er at tale ved den Hellig-Aand og foruden samme.

„**S**eg ved, at ikke alene de offentlige Talere, men ethvert Medlem i den levende Guds Kirke vilde, hvis deres Forstand var oplyst ved den Hellig-Aand i Ting, som henhøre til det daglige Liv,

undgaa mange, der foraarsage dem For-trædeligheder og Provælser. Aarsagen til de mange Ønder, som vi maa gjennem-gaa i Livet, er paa Grund af, at vi ikke tydelig og klart kunne forstaa Guds Billie under alle Omstændigheder. Jeg kan stue tilbage paa mit foregaaende Liv og tale af Erfaring angaaende dette Emne. Jeg erindrer, at min Fremgangsmaade med Hensyn til timelige Ting har mange Gange været mig til stor Skade, men den vilde været mig til Gavn, hvis jeg havde haft den Hellig-Aands Ledelse og funnet forstaa Guds Billie. Jeg vil om-tale en Hændelse af denne Slags, som er et Eksempel herpaa.

For en Del Aar siden havde jeg nogle hundrede Dollars i Gods og Gien-domme. Alt dette indsatte jeg i en For-retning, ikke i nogen samvirkende For-enning, men i en Kjøbmandsforretning i Fillmore. Paa Forlangende af de Mand, der forestod Handelen, om at indkjøbe en Del Varer og selv staa som Silkerhed, indtil de kunde afgjøre Regningen, var jeg ensoldig nok, da jeg onsfede, at For-retningen skulle vedvare og have Frem-gang, til at efterkomme deres Ønske, hvilket foraarsagede, at jeg kom i Ueli-ghed og tabte to tusinde Dollars. Jeg maatte ikke alene betale Regningen paa de indkjøbte Varer, men jeg tabte ogsaa Alt, som jeg havde indsat i dette Fore-tagende. Dersom jeg havde forstaaet Aandens Drift — og jeg folte dens Virkning angaaende denne Gjenstand, men hvis jeg havde fuldelig funnet forstaa dette Indtryk, saa havde jeg undgaet denne ubehagelige Tildragelse. Jeg nær-rer ingen Twivl om, at der jo er mange Andre blandt Guds Folk, som funne se, at de have feilet, og at Aarsagen var den, at Herrens Aand ikke var over dem.

Jeg har ogsaa set mange Gange, naar Herrens Aands sagte Hvisten lod i

mit Indre og jeg knap vidste, hvadenten det var mine egne tanker og Indbildninger eller det var Aandens Stemme, at dersom jeg fulgte dens Drift, saa havde denne Fremgangsmaade altid et heldigt Udfald.

Hvis vi som et Folk vilde leve op til vores Rettigheder, hvormange Bansfeligheder vilde vi ikke da undgaa! Hvor mange Sidste-Dages Hellige vilde ikke da altid leve i Aabenbaringens Lys! Jeg ihukommer en Text, som jeg ofte har hørt bleven bemærket, omendfjordt jeg tror ikke, jeg har tal talt Noget, som lunde hen-lede Opmærksomheden paa denne Gjen-stand. Jeg kan heller ikke erindre, hvor den staar beskrevet, men jeg tror den fin-des hos Salomon. Skrifstedet, som jeg hentyder til, siger, at der er en Aand i Mennesket, og denne Guds Aand giver det en oplyst Forstand. Meningen med dette er, at vores Tabernaller ere i Be-siddelse af en intelligent Egerstab, som Herren har indplantet hos os; og han har tilige bestemt, at denne Aand skal oplyse vor menneskelige Forstand saaledes, at vi maa vandre paa Lysets, Sandhe-dens og Netsærdighedens Sti og til sidst erholde det evige Liv.

Denne Text fremfalder ogsaa i min Erindring en anden, som er beskrevet et Sted i Pagtens Bog, i hvilken Gud siger, idet han taler direkte til dette Folk, at Herrens Ord er Sandhed, og det som er Sandhed, er Lys, og Lyset er Aand, som endog er Jesu Kristi Aand. Denne Aand giver Lys til Enhver, som er kom-men til Verden og som lytter til dens Rost. Jeg kan ikke fortælle Eder, hvor dette staar beskrevet i Pagtens Bog, men de, der bruge at læse denne Bog, ville ikke have nogen Bansfelighed i at finde det nedstrevet, saaledes som jeg har ud-talt det.

Hvad som er Sandhed er Lys, og

hvad som er Lys er Vand. Dersor, hvis vi altid kunde vandre i Lyset istedetfor i Mørket, da vilde vi bestandig følge en Vej, som vilde lede os ind i Fred og Lyksalighed, og vi vilde undgaa de Tu-sinder af Provelser og Besværligheder, som lægge sig i vor Vej.

En anden Abenbaring, som staar i nær Overensstemmelse med denne, er ogsaa i Pagtens Bog. Den er en lang Meddelelse fra Herren til denne Kirke, hvilken viser klarligen, at Lyset er Princippet og Loven, ved hvilke alle Ting ere beherskede. Jeg vil fremstætte denne Abenbaring saa godt, som min Hukommelse tillader det. Idet Herren taler om sin Nærværelse siger han: „Dette er Kristi Lys. Ligesom han ogsaa er i Solen og er Solens Lys og den Kraft, ved hvilken den blev ståbt. Ligesom han ogsaa er i Maanen og er dens Lys og den Kraft, ved hvilken den blev ståbt. Ligesom han ogsaa er Stjernernes Lys og den Kraft, ved hvilken de ere ståbte. Og ligeledes Jordens Lys og dets Kraft; den Jord, hvorpaas I bo. Og det Lys, som nu stinner, der giver Eder Lys, er formedesst ham, som oplyser Eders Dine, hvilket er det samme Lys, der oplyver Eders Forstand, hvilket Lys udgaar fra Guds Om-givelse for at opfylde det umaadelige Rum. Det Lys, der er i alle Ting, der giver alle Ting Liv, der er den Lov, ved hvilken alle Ting skyres, ja Guds Magt, den Guds, der sidder paa sin Throne, han, som er i Evighedens Skjød, omgivet af alle Ting.“ Naar vi samle alle disse Beskrivelser angaaende Lyset tilsammen, saa finde vi, at det store Princip, Lyset, som skal oplyse og lede Menneskene, ikke er indstrænket til blot en lille Del af Verdenstrummet; det oplyser ikke alene Solen, Maanen og de andre Himmelsgemer, men det omgiver og meddeler Liv til alle Ting.

Dette er Noget, som vi ikke til Fuldkommenhed kunne fatte. Den Egenstab, at vi have Liv, ved hvilket vi ere i stand til at bevæge os, tenke og forstaa. Varsagen til Bevægelse og Kraft er altammen grundet paa det herlige Princip, Lyset. Der synes at være en Forbindelse eller et vist Forhold mellem de Principer, som styre de menneskelige Væsener og det Lys, som udgaar fra Solen. Men vi kunne ikke forstaa eller forklare, hvori dette Forhold bestaar. Gud har sagt os, at Lyset er Loven, ved hvilken alle Ting styres; og vi kunne ikke finde en eneste Lov i det hele Univers, medmindre Lyset gjor sin Indflydelse gjældende paa den. Ikke desmindre, vor Fatteweare er ikke udviklet nok til, at vi i alle Ting kunne begribe, hvorledes dette foregaard. Vi kunne ikke udgrunde, hvorledes Lyset kan frembringe den Virkning, at en Plante kan gro op af Jorden. Det gaar udenfor vort Begreb, hvorledes Partikel paa Partikel kunne tilfoies et Græsstraal og danne det i en vis Form, saa det til sidst bliver en fuldkommen Plante. Omend-stjondt vi ikke kunne udgranske, hvorledes denne Proces foregaard, saa sier det ved Lyset, thi Herren har sagt det. Gheller kunne vi begribe, hvorledes vi i et Øieblik kunne bringe Meddelesser til langt bortsiggende Steder ved Hjælp af Elektriciteten. Vi forstaa, at dette Fænomen eksisterer, men Varsagen til samme ligger udenfor vor Fornuftis Omraade. Hvis vi kunde udforstee det, vilde vi se, at det staar i Overensstemmelse med Herrens Visdom, og at det har sit Udspring fra Lyset. Af hvad Egenstab Lyset er i sig selv, kunne vi heller ikke fatte, thi Herren har ikke aabenbaret det. Han har kunst meddelt os, at Lyset er Livet og Kraften, som styrer alle Ting.

Dersom vi tage en Sten i Haanden og derpaa slippe den, saa vil den ikke

førblive paa samme Sted, eiheller vil den falde opad eller i en horizontal Retning, men den vilde falde ned mod Jordens Overflade. Denne Egenstab er bænket af Gravitation. Men hvad er Aarsagen til dette Fenomen? Ingen kender den. Ingen Mand kan sige, at han kender Grunden, hvorfor denne Sten ikke førbliver paa Stedet, hvor Haanden slap den. Vi se den falde, og vi se alle terrestriale Legemer falde mod Jordens Overflade; men hvorpaa denne Egenstab grunder sig, det ligger udenfor vor Evne at forklare. Alligevel, Lyset er Aarsagen til det, omendfjordt vi ikke ere komne til Kundstab om, hvorledes det virker.

Vi se, at Solen skinner, og vi vide, at den udsender sine Straaler over haade vor Klode saavel som mange andre Verdenner. Lyset udgaar fra den som Center til andre Legemer, der ere umaaedelig langt bortstjernede fra den. Vi kunne se alt dette, men hvad Forbindelse er der mellem dette og det Lys, som er i Mennesket, ved hvilket det har sin Kraft, Tankegang og Bevægelse. Hvad Slægtstab er der mellem Skinnet af Sollyset og det Lys, som er i os? Vi vide ikke. Alligevel har Herren sagt, at det Lys, som udsender fra Himmellegemerne er af samme Bestaffenhed som det Lys, der opliver vor Forstand og giver alle Ting Liv. Vi kunne ikke ret satte alt dette, som Herren har talt og givet. Dersom vi for Empel sætte et Talglys paa Bordet og dervaa stryge en Svovilstikke og sætte hen til Vægen, saa have vi, som for vare i Mørket, sieblikkelig Lys.

Nemisterne fortælle os, at dette er en nemist Proces, og at Lyset bliver ikke frembragt formedelst Talgen eller Vægen, men grunder sig paa et andet Princip, som de bænkvne Oxygen (Surstof) — en vis Del af den atmosfæriske Luft, som vi indaande. Denne Del af Atmosfæren

har en vis Hang til at blande sig med andre Materier og denne forenede Virkning frembringer Lys. Men hvorledes dette Lys bevirkes og opholdes formedelst en Forbindelse af Elementerne, det ligger over vor Evne at forklare. Vi vide, at denne Kraft er af Herren, og vi vide, at det er Lys, som er i og ved alle Ting. Dog det, som jeg kalder Kundstab, og som vi Alle skalde kalde Kundstab, er ikke alene et Indbegreb om de forskellige Fenomener og Egenstaber, men ogsaa en vis Opsatning og Forestilling om, hvorfra de have deres Udspring.

Vi have forsøgt at udfinde Forstjellen mellem det naturlige og det aandelige Lys, men kan der virkelig bemærkes nogen Forstjel mellem disse to Principer? Hvem kan udtyde, hvori de adskiller sig? Hvor er den Mand eller den Filosof, som kan sige os, hvor det ene begynder og det andet ender? Der gives Ingen, som kan løse dette Problem. Hvis vi tro Abenbaringen, som Herren har meddelt os, saa lære vi, at der gives ingen Aftastelse mellem dem. Det naturlige og det aandelige Lys bestaar af lige Egenstaber. Lyset, der gjennemløber den elektriske Metaltraad, er i Lighed med det, som udsender fra de i uberegnelig Afstand fra os hensatte selvlysende Kloder i Universet, det er blot den Forstjel, de ere ikke benævnt med det samme Navn. Tiden vil komme, da de Sidste-Dages Hellige ville, dersom de ere trofaste, tydeligen kunne forstaa alle disse Ting.

Vi have gjort en Begyndelse fra den rette Kilde; vi ere i en Stilling, hvor vi kunne lære de første Principer i det store, guddommelige Univers, som vi kalde Guds Nige. Herren har stjænket os sin Hellig-Aand, hvilken er Begyndelsen til Kundstab, Lys og Intelligence. Men uden vi vandre i Overensstemmelse med Lyset, og handle ifolge Aandens

Drift, hvilket er til vort eget Bedste, ville vi ikke nyde det mindste Gavn. „Dersom I blive i mig, og mine Ord blive i Eder,” siger Jesus, „da beder om Hvadomhelst I ville, og det skal vedersares Eder.” Denne Forståttelse er given til enhver Sidste-Dages Hellig. Mormonsbog forandrer dette Udsagn lidt. Den siger: „Hvadomhelst vi bede om i Tro, det som er ret, haabende vi skulle erholde det, vil blive os sjænket.” Dette Ord, „det som er ret,” gjor stor Forandrings i Forståttelsen. Herren har ikke forbundet sig ved Lovte at meddele Menneskenes Born det, de bede ham om, medmindre det er ret for dem at bede om saadanne Ting. Hvis det vi bede om i Tro er ret, da vil Herren sjænke os samme.

Seg erindrer et Skrifsted i de Alabenbaringer, som indeholdes i Pagtens Bog, der henhører til Bonnen. Herren siger: „I skulle erholde Hvadomhelst I bede om i Eders Bon, forsaaavidt det er gavnligt for Eder at annamme det; men dersom Nogen blandt Eder beder om Ting, som ikke ere gavnlige for Eder, da vil det vorde Eder til Skade.” Vi maa for det Første have Lys nok til at forstaa, hvad som er ret og gavnligt for os; for det Andet maa vi bede Gud vor evige Fader i vor Herres Jesu Kristi Navn om de Ting, som vi vide, han er villig til at tilde os. Da kunne vi bede i Tro; thi vi have den Forståttelse, at vi skulle erholde, hvad vi bede om.

Der er en stor Fejl ved mig, og jeg formoder det samme er Tilfældet med næsten enhver Mand og Kvinde i den levende Guds Kirke, og dette er, vi ere ikke i Besiddelse af saa stor Tro, som Herrens Ejendre havde i gamle Dage. Enkelte af dem vare saa stærke i Troen, at de stadig levede i Alabenbaringens Lys. Deres Sind og Forstand var opladt, og næsten Intet hændte, medmindre de vare

bekjendte med det paa Forhaand. De behovede ikke Beretninger om, hvad der tildrog sig i sjernere Egne, thi der var en Aand i deres Indre, og Herrens Lys gav denne Aand Meddelelse angaaende Ting, som foregik flere tusinde Mile borte. De levede for dette; de vandrede for Herrens Ansigt med saa stor Trofasthed, at det var dem ikke alene tilkjendt at forstaa Ting, som vare nærværende, og som vilde være dem eller Folket, blandt hvilket de levede, til Gavn, men de vare ogsaa berettigede til at sue ind i Fremtiden — de kommende Tider laa aabne for deres Blik, de forstode disse Ting formedest Herrens Lys, som skinnede paa dem.

Det er mit alvorlige Ønske at leve saaledes, at jeg kunde være i stand til i enhver Tilstand og under enhver Omstændighed af Livet at forstaa, hvorledes jeg bedst kunde leve for at behage Herren, og hvis jeg kan satte dette, da vil jeg være bedre faren end den blinde Mand, der famler i Mørket. Veien paa hvilken jeg skal vandre vil være jævn, Herrens Aand vil være som en Lampe for min Fod, og vil være min Ledsgager og Bevisser baade ved Dag og ved Nat. Burde ikke enhver Sidste-Dages Hellig onse at blive ledsgaget paa en saadan Maade? Enhver rettækkende Person vil svare ja hertil. Enhver, som hungerer og torster efter Metfærdighed og som ønsker at erholde det evige Liv, vil erfjende, at det vilde være hans alvorlige Begjæring at blive saaledes ledet og paavirket.

Men nu, efter at have talt saameget angaaende disse Lysets Goder og hvilken Besignelse det er altid at blive ledet og belæret ved Inspirationens Aand, saa vil jeg gaa over til noget Andet, som staar i Forbindelse hermed, hvilket maaske er lidt usforstaaeligt for enkelte af os. Tænk Eder, om en Person altid blev ledsgaget paa denne Maade fra han vaagnede om

Morgenen, indtil han gik til sengs om Aftenen, og han i sine Drømme blev påvirket af den samme Land, der bestandig fulde inspirere ham. Vilde en saadan Person være underkastet Prøvelser? Dette vil lede os til at spørge, om det ikke er absolut nødvendig, at Herren for en Del tilbageholder sin Land endog fra dem, der vandre i Renhed og Ærlighed for ham, at de maa have Anledning til at vise for sig selv, for deres Familie og Nabover, at de ere lige trofaste endog i Tider, hvori de ikke ere saa fuldt udrustede med Landen som Beileder. Jeg anser dette som aldeles nødvendig, hviskaars sag jeg tror, at vi have ingen gyldig Grund til at klage over, at Mørket til enkelte Tider fordunkler vort Sind.

Jeg ihukommer, at Lehi havde en meget vigtig Drom, og at hans Son Nephi havde den samme fornøjet. Mædens Lehi var paa Reisen til dette Land (Amerika), drømte han, at han vandrede en lang Tid i Mørket, og at han saa et Fernspir (et Haandgælender), som strakte sig langs Floden, han tog sat i samme og lænede sig imod det. Mørket var saa stort, at han var bange, han fulde faret vild, hvis han ikke havde saaet sat i Fernspiret. Han vedblev at holde fast derved og fortsatte sin Vandring, indtil han næaede ud i en aaben Mark; derpaa kom han til et Sted som var lysere, og han saa et Træ, som var megen kostelig Frugt. Han gik hen og tog af Frugten, som var den mest delikate og velsmagende, han nogensinde havde spist; den syntes at oplive ham og sylde ham med Glæde og Fryd. Lehi var en god, gammel Mand — en Mand der var opreist som en stor Profet i Jerusalems Midte. Han havde profeteret iblandt al den Ondskab og Ugudelighed, som dengang omgav Joderne, og disse sogte at berove ham Livet, fordi han profeterede.

Men foruden Profetiens Gave tilligemed mange andre aandelige Gaver, som vare ham tildelede, lod Herren ham i Drømme se, at endskjønt han fulde fare i Mørket, saa vilde han alligevel have en Ledsager. Dersom han ikke altid tilfulde var i Besiddelse af Herrens Land, saa havde han Herrens Ord, der var lignet ved Fernspiret, til at lede sig. Og hvis han kunde holde fast ved dette i de mørke og prøvende Omstændigheder, naar enhver Ting syntes at gaa imod ham, da vilde det tilsidst bringe ham til det Sted, hvor han kunde nyde af det beilige Træs Frugt, nemlig af Livets Træ. Af dette kunne vi se, at Herren har ikke bestemt, at hans Born bestandig i rigeligt Maal skulle være fyldte med hans Land.

Jeg vil hentyde til et andet Eksempel — et, som jeg ofte har fremsat. Det kan læses i „Pearl of Great Price“ og er en Åabenbaring, som ofte blev fornøjet til Joseph Smith, angaaende de Ting, som Herren havde åabenbaret til Moses, førend det blev ham tilladt at gaa og udfri Israels Born. Herren ikke alene prøvede Moses meget hårdt, men han lod ogsaa hans Sind blive oplyst og oplivet. Han maatte erføre begge Dele. Til enkelte Tider besad han meget Lys og en stor Kundstab med Hensyn til Herrens Veie, andre Tider derimod var hans Sind formørket, og han var utsat for store Tristelser. Vi vide, at Moses ved en føregen Lejlighed blev af Herren kaldt op paa et højt Bjerg, og at han der nedbøede sig for Gud og anraabte ham i Bon. Herren hørte Moses, hans Hellighed blev over ham, og han saa mange herlige og underfulde Ting. Hans Forstand blev opladt, og han saa og forstod Ting, som han aldrig før havde funnet begribe — Ting, der vare mægtige og mærkværdige. Dog, Moses saa blot ganske lidt af Herrens Værk, thi det blev ham

meddelt ved den samme Lejlighed, at intet Menneske kunde se alt hans Værk, medmindre de saa al hans Herlighed, og at Ingen kunde bestue hans Herlighed og leve i Hjælpet. Bestuelsen af Herrens Herlighed var mere, end noget dodeligt Menneske kunde udholde.

Moses var, medens han overværede dette underfulde Syn, i Besiddelse af saa stor Kundskab og Aand, at han forundrede sig overmaade. Dog, som han stod og betragtede Guds mægtige Gjerninger, veg Herrens Aand fra ham, og han faldt til Jorden, thi hans naturlige Styrke var borte. „Nu ved jeg,” sagde Moses, „det jeg aldrig før havde tænkt, nemlig at Mennesket er som Intet.” Han var kommen til Kundskab om, at Manden i og for sig selv var som Støvet paa Jorden, der paa Herrens Besaling bevæges til alle Sider. Og at Enhver, som virkede for sig selv uden at være under Guds Kontrol, var ligesom et Intet. Herren tillod Djævelen at komme i en vis Skikkelse og besøge denne store Mand. Dette var en Kamp. Satan kom til Moses ikke som et afstyxligt, ondskabsfuldt Væsen, men i Skikkelse af en Lysets Engel. Lucifer sagde: „Moses, Du Menneskenes Son, tilbed mig!” Moses bestuede dette Væsen og spurgte: „Hvo er Du, hvem jeg skal tilbede? Jeg kunde ikke se paa Herren, undtagen hans Herlighed kom over mig, men Dig kan jeg betragte som et andet naturligt Menneske.” Dette var Forhjellen. Han kunde se paa dette Væsen, som kom til ham og foregav at være en Lysets Engel, uden at være i Besiddelse af de herlige Følelser, der besjælede ham tidligere. Derfor sagde Moses: „Jeg bemærker Forhjel mellem Gud og Dig. Big bag mig Satan!” Djævelen vilde alligevel ikke opgive Angrebet, men han besjælede ham at tilbede sig. Han udviste en stor Magt, og hele Jorden ry-

stebe og bævede. Dog endsfjordt Moses var syldt med Frygt og Angst, saa forglemte han alligavel ikke at kalde paa Herren; thi han var sig selv bevidst, at den Besøgende var En fra de djævelstte Regioner, et Mørkhedens Væsen. Han folte til at byde Satan Trods, og i sin Angst saa han Hælvedes Bitterhed, det vil sige, i den Frygt og Bæven, som kom over ham, og i det Morke, der omgav ham, thi han en Forudsætelse angaaende den Plage og Glædighed, som bliver dem til Del, der ere i Pine. Moses sat, efter at Satan en vis Tid havde forsøgt at overvinde ham, Styrke fra Herren, og han besalede Djævelen i den Herres Jesu Kristi Navn til at vige bort fra sig, og Satan veg fra ham. Moses erholdt Kraft og vedblev at kalde paa Faderen.

Herrens Herlighed kom igjen over ham, han begyndte at udforske ham meget ivrigt angaaende Jorden, paa hvilken han levede. Herren sandt det gavnligt ved den samme Lejlighed, efter at have stillet Moses paa en haard Probe mod den sjældelige Magt, at vise ham den hele Jord. Ille alene Dele af dens Overflade, men hele dens materielle Bestaffenhed, saavel Overfladen som dens Indre; thi Alabenbaringen siger: „Der gaves ikke en eneste Partikel, medmindre han saa den og forstod hvad den indeholdt ved Guds Aand.” Omendsfjordt vi gaa op paa det højeste Bjerg, saa kunne vi alligevel kun se en ganstæ indstræknet Udstrekning paa Grund af, at de fjernere Punkter og Gjenstande ere indhyllede i Dunster og Nog, som opstige af Jorden. Om end Gjenstandene ligge indenfor vor Synsfred, saa ere de alligevel formodelst Afstanden og Dunsterne, som gjor sin Indstydelse gjældende paa dem, kun svagt begrænsede. Men her var en Guds Mand, der besad Herrens Aand, som oplyste hans Sind i den Grab, at han

funde se enhver Del af Jordens. Dette var en mørkverdig Udbidelse af Mandens Forstand og Kraft. Alligevel tror jeg ikke, at den menneskelige Forstand, som Moses besad, var saa meget forstjellig fra den, vi besidde. Enhver af os er i Besiddelse af den samme menneskelige Aand, som han havde. Om vi ikke ere kaldte til den samme Gjerning som han var, saa har vi alligevel den samme Aand og ere Born af den samme Fader.

Moses indehavde en Egenstab, som ikke var uddellet, hvilket var ham uejendt i omtrent 80 Aar, indtil Herren ved en vis Lejlighed kaldte ham, uddelte denne Egenstab og oplyste ham, saa han ikke alene var i stand til at se Jordens Overflade, men ogsaa dens Indre. Maaske Mange blandt os besidde den samme Egenstab og Gave, der blot mangler Udvikling.

Jeg fremstætter disse Ting for at vise, hvorledes Herren behandler sine Born — sine Sonner og Døtre. Til en Tid oplyser han deres Sind, og derpaa lader han dem for en Tid være i Mørket. Det er ikke troligt, at vi med den lille Erfaring, der er blevet os til Del, kunde være i stand til at gaa seirrig ud af en saa stor Fristelse som den, Moses undergik. Dersom en saadan Magt var blevet udfordret mod os, da vilde den foraarsaget vort Falb, men han var paa Forhaand forberedt derpaa. Han havde seet Guds Hærighed og erholdt Styrke fra Himlen, hvisaarsag han holdt fast ved Fernspiret, da han blev angrebet af Modstanderen, thi hans foregaaende Tilstand havde styrket ham.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Da Mange af vores Medmennesker i disse Dage hylde den Menig og paastaa, at de kunne blive salige ved Troen og at Gjerningerne ikke komme i Betragtning, saa er det vor Hensigt at anføre flere Skriftsteder i Bibelen, forsaavidt de ville tro disse, der beviser, at denne deres Paastand ikke gaafte er overensstemmende med, hvad vi der komme til Kundstab om. Dersor, naar vores Medstabninger, som besidde Hornuft og sund Dommekraft, sige, at de blive salige blot af pur Naade og formedelst Troen paa Kristus, dersom de tro, at dette er Alt, hvad Herren forlanger af os, og at vores Gjerninger ere uden Betydning, da ville vi paa det mest Bestemte protestere derimod, som Noget der end ikke i det Mindste stemmer overens med den hellige Skrifts Udsagn, og dette ville vi i det Folgende søge at bevisse. Det skulde vere os en stor Glæde om Mange vilde tage disse vores Bemærkninger under noisagtig Overveielse og overtænke med sig selv paa samme Tid, som de granske i Bibelen, om det vi fremlægge er en bibelsk Sandhed, og endnu mere skulde det glæde os, om de gaafte og aldeles kunde udrives af den Bilbsarelse, at man kan blive salig blot ved Tro uden Gjerninger.

„Hvad gavner det, mine Brodre! om Nogen siger, han harer Troen, men harer ikke Gjerninger? mon den Tro kan frælse ham? Dersom en Broder eller Søster ere nogene og flettes den daglige Næring, men Nogen af Eder siger til dem: gaar bort i Fred, varmer Eder og mætter Eder; men I give dem ikke det, som hører til Legemets Nodtorst, hvad Gavn er det? Ligesaa og Troen, dersom den ikke harer Gjerninger, er den dod i sig selv. Der maatte da Nogen sige: du harer Troen og jeg harer Gjerninger, vis mig din Tro af dine Gjerninger, og jeg vil vise dig min Tro af mine Gjerninger. Du tror, at Gud er en; du gjor vel; Djævlene tro det ogsaa og Stjælve. Men vil du vide, o dn forfængelige Menneske, at Troen uden Gjerninger er dod.

Er ikke vor Fader Abraham retfærdiggjort ved Gjerninger, der han ofrede sin Son Isak paa Alteret? Ser du, at Troen virkede med hans Gjerninger, og at ved Gjerninger blev Troen fuldkommet, og Skriften blev opfyldt, som siger: Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed, og han blev kaldt Guds Ven. Se I nu, at et Menneske retfærdiggjores ved Gjerninger, og ikke ved Troen alene? Desligste Rahab den Skjoge, blev hun ikke retfærdiggjort ved Gjerninger, der hun annammende Sendebudene og udlod dem ad en anden Vej? Thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er Troen dod uden Gjerninger (Joh. 2, 14—26).

Førundrer Eder ikke herover, thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Rosst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort Godt, til Livsens Opstandelse, men de, som have gjort Ondt til Dommens Opstandelse (Joh. 5, 28. 29).

Men efter din Haardhed og efter dit ubodsædige Hjerte samler du dig selv Brede paa Bredens og Guds retfærdige Doms Aabenbaringsdag. Thi han skal betale Hver efter hans Gjerninger (Rom. 2, 5. 6).

Thi Gud er ikke nretsædig, at han skulle forglemme Eders Gjerning og den Kjærlighedens Moie, som I visste for hans Navn, idet I have tjent og tjene de Hellige (Hebr. 6, 10).

Thi dersom Nogen er Ordets Horer og ikke dets Gjører, han er lig en Mand, der betragter sit legemlige Ansigt i et Speil; thi han betragtede sig selv og gif bort og glemte strax, hvordan han var. Men den, som fuer ind i Frihedens fuldkomne Lov og bliver ved dermed, denne er ikke bleven en glemseom Tilhører, men Gjerningens Gjører, denne skal vorde salig i siu Gjerning (Joh. 1, 23—26).

Og ved Død vil jeg bortrykke hendes Born, og alle Menigheder skulle kjende, at jeg er den, som ransager Myrer og Hjerter; og jeg vil give Eder, hver efter Eders Gjerninger. Og jeg hørte en Rosst af Himlen, som sagde til mig: striv: salige ere de Døde, som do i Herren herefter. Sa Aanden siger, at de skulle fra deres Arbeider, men deres Gjerninger folge med dem. Og jeg saa de Døde, Smaa og Store, staende for Gud, og Bogerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog, og de Døde bleve domte efter det, som er skrevet i Bogerne, efter deres Gjerninger. Og Havet afgav de Døde, som varer i det; og Døden og Helvede afgave de Døde, som varer i dem, og de bleve domte, hver efter sine Gjerninger. Og se jeg kommer snart, og min Løn er med mig til at betale Hver, som hans Gjerning monne være (Joh. Aab. 2, 23; 14, 13; 22, 12).

Ille Enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal indgaa i Himmelriges Rige, men den, som gør min Faders Billie, som er i Himmelne.

Derfor, Hver den, som hører disse mine Ord og gjør efter dem, den vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som bygger sit Hus paa en Klippe. Og en Skylregn nedfaldt, og Vandlobene kom, og Beirene blæste og faldt an paa samme Hus, og det faldt ikke, thi det var grundfæstet paa en Klippe. Og Hver, som hører disse mine Ord og gjør ikke efter dem, den skal lignes ved en daarlig Mand, som byggede sit Hus paa Sand. Og en Skylregn nedfaldt, og Vandlobene kom og Beirene blæste og stodte an paa samme Hus, og det faldt, og dets Falde var stort (Matth. 7, 21. 24 - 28).

Gere mine Venner, dersom I gjøre, hvad jeg besaler Eder (Joh. 15, 14).

Salige ere de, som gjøre hans Besalinger, paa det de maa faa Adgang til Livsens Tro og indgaa gjennem Portene i Staden."

Vi kunne anfore mange flere Skriftsteder af Bibelen, som klart og tydeligt bevise, at ethvert Menneske vil faa Lon efter sine Gjerninger, men vi tro ikke det gjøres nødvendigt, da det allerede Anførte maa forsikre Enhver om, at det er Sandhed ifolge Herrens eget Ord, som aldrig kan feile. Maatte vort Vidnesbyrd lede ret Mange til at føge Herren i Hjertets Oprigtighed og vise deres Tro formedelst gode og frugtbringende Gjerninger, da er Hensigten med vort Arbeide at belære og omvende Menneskeslægten opnaet.

Brev fra Præsident Young til Præsident Carrington i England.

Salt Lake City den 11te December 1872.

Præsident A. Carrington.

Kjære Broder.

Intet af nogen særegen Vigtighed falder mig ind at tilstrive Dem om, men da det er min Agt i Forening med Flere at begive os paa Reise til St. George imorgen, saa antager jeg, at nogle saa Bemærkninger ville være af Interesse.

General Kane, Hustru og to Born ere her i Besøg; de ville blive af vort Rejsefæstebab. Generalens Helbred er ikke den bedste, men vi haabe, at Forandring af Klimat vil have en velgjørende Ind-

flydelse paa ham. Han befinder sig intil nu overmaade vel ved sin Besøg og har mange Besøgere, blandt hvilke ere mange gamle Venner og Bekjendte.

Arbeidet paa den „Sydlige Utah Jernbane“ har været stoppet paa Grund af Mangel paa Skinner. Den sydlige Station er i Lehi, og der er en midlertidig Bane udlagt mellem denne Station og „American Fort.“ Trafikken paa de to Jernbaner mellem Ogden og Lehi er forbundende, og den tiltager jævnlig. Den „Nordlige Utah Bane“ bliver fortsat med Kraft, og vi forvente at se Jernbanelinien færdig til Logan inden 2 Uger.

Andre Baner forgrænede sig baade Øst og Vest fra den „Sydlige Utah Bane.“ Den, der går op til „Little Cottonwood,“ vil være til betydelig Lettelse for Tempelarbejdet formodedst unhindret Gjennemgang fra Granitbrudene til Templets Grund. En anden Bane vil gaa til Tintic; en anden til „Spanish Fork Kanyon,“ og endnu en anden vil begynde ved Nephi, fortsætte gjennem „Salt Creek Kanyon“ og derpaa Syd gjennem Sanpete og Sevier Dalerne, der betydelig vil lette Bevæffringen af Sanpete Skul for Smelting og andre Diemed.

Forretningernes Gang florerer, endført der er Hjendetegn til, at Spekulationerne i Solvminerne ere i Aftagende.

Tabernaklet blev lukket for nogle Uger siden, og Forsamlinger for Uddelingen af Nadveren samt til Instruktion og Velærelse bliver nu afholdt i de forskellige Alsfelingers Forsamlingslokaler. Vi forvente, at et Resultat af dette Arrangement vil blive, at Fersamlingerne ville gjennem Vinterens Løb blive mere regelmæssigt besøgte, da Lokalerne ere behagelige og Veien til dem er ganste kort. For Nærvarende ere disse Fersamlinger overmaade vel besøgte og af stor Interesse.

Præsident Joseph Young har været meget syg i nogen Tid, og der næredes Frygt angaaende hans Helbredelse, men

nu synes det som om han bedres, endført det gaar sagte. Min Helbred har heller ikke været den bedste i de sidste ti Dage. Jeg havde paadraget mig en streng Forkholelse, men er nu taknemmelig ved at kunne sige, at jeg føler bedre.

Professor Park har paany indtaget sin Plads i „Deseret Universitet“ og befinder sig meget vel. De Studerendes Antal forøges stadien.

Broder M. Le Feuvre, der kom her til med det 16de Oktober-Kompagni, er afgaaet ved Doden ganste pludselig. Man antager Dodsaarsagen en Kongestiv Feber.

Det vil glæde Dem at høre, at de Hellige leve op til deres Pligter med Hensyn til at betale Tiende. Vi tage Forholdsregler nu, saa at den kan blive indbetalt hver Uge eller Maaned, eftersom Brødrene erholde deres Lon. Arbeiderne paa vores Jernbaner svare denne deres Pligt med Redebonhed. Vi antage, at det vil ikke være længe, forinden enhver Mand, der er ansat i vores lovende Institutioner, vil erlægge sin Tribut ligesaa regelmæssigt, som han erholder sin Lon.

Haabende at denne Skribelse vil finde Dem saavelsom Deres Medarbeidere i Mydelsen af en god Helbred og med Bon til Herren om de Helliges Velbefindende og hans Riges Fremgang paa Jorden tegner jeg mig

Deres Broder i Evangeliet
Brigham Young.

Præsident Grant og „Mormonerne.“

(Fra „Millennial Star“.)

Bladet „New York Herald“ refererer under ovenstaaende Titel i det Følgende til en Del af Præsident Grants indsendte aarlige Embedsindberetning til Kongressen, hvilket angaaer Utah:

„Det mest venstabelige Forhold er blevet oprettet mellem John Bull og Broder Jonathan; men der synes at eksistere et noget mindre godt Forhold mellem General Grant og „Mormonerne.“

Grant bemærker i sin Depeche følgende: „Det synes som om den territoriale Lovgivning i Utah har til Niemed at ville forsøge paa at undgaa enhver Forpligtelse og ethvert Ansvar ligeoverfor de Forenede Staters Regjering og at den endog indtager en sjældlig Holdning mod samme.“ Af denne Aarsag anbefaler han Kongressen „et noiagligt Gjennensyn af Territoriets nærværende Love tilsammen med Forordningen af en saadan Lov som den, der blev forelagt Kongressen forrige Aar eller i alle Tilselde Noget, som kan ligne den og som kan sikre alle Landets Borgere Fred og Lighed med Hensyn til Lovene og tilsidst ganste og aldeles udrydde Polygamiet.“

„Mormonernes“ Forsøg paa at ville undgaa deres Forpligtelser mod Regjeringen og deres sjældlige Stilling overfor samme — Dette ere strenge og alvorlige Beskyldninger. — Præsidenten i sit officielle Ansvar gaar los paa denne Maade. Han er forvisset om, at Beskyldningen er overensstemmende med Sandheden og henleder Kongressens og Senatets Opmærksomhed paa den, hvilket viser, at han ikke nærer nogen Frygt med Hensyn til Gjenstandens Undersøgelse.

„Mormonerne“ derimod sige, at Præsidenten er fort bag Lyset og vildledt, og at de under alle Omstændigheder have Krav paa at blive hørte. Enhver Rejsende, som har besøgt Salt Lake City, vil bevidne fra sine Tagtagelser, at denne Stad med dens 25,000 Indvaanere er den mest velordnede By indenfor de Forenede Staters Grænse, og at det i det Øvre betragtet ikke er mindste Tegn til Misforstaelse mellem „Mormonerne“ og Gentiles (iske Mormoner). I Betragtning af hvad de sittige Mormoner have udført for Landet og Settlementerne og for Udviklingen af Utahs Hjælpekilder, da burde Nettet være godt stemt imod dem, og Regjeringen burde vise Overbærenhed endog i „the twin! relic of barbarism“ — Polygami.

Præsidenten foreslaar en ny territorialist Lov for Utah i Lighed med den Bill, som blev indsendt til Kongressen forrige Aar, en Bill, som vil sikre lige Rettigheder til alle Landets Borgere og tillige bevirke Udryddelsen af Polygamiet.

Behandler dette Samfund med højmodig Agtelse for deres Rettigheder, og Bilfarselserne i den mormonde Lære ville snart blive udslettede. Dette Folk erholdt deres Forkjøbsrettigheder i Utah fra Mexico. Det vi annerede dette Territorium, gjorde vi dem til de Forenede Staters Borgere, og vi ere forbundne med Hensyn til deres Rettigheder at respekttere dem og vor Overenskomst med Mexico. Vi kunne ikke uddrive dette Folk. Deres Giendomme, som ikke kunne flyttes, ere for værdifulde til at behandle dem saaledes. Desom man trænger dem, da ere de ned-

sagede til at forsøre sig. Behandler dem hellere med Retfærdighedens liberale Land. Idet vi ikke nære Trivl om, at jo Kongressen vil tage denne Præsidentens Anbefaling under Behandling, gjøre vi disse Bemærkninger i Haab om, at de to Huse efter 25 Aars Tolerance ligeoversor Mormonerne ikke i et oieblitteligt Anfauld af retfærdig Uvisse ville tillade deres Dygtighed i at underlue det mormoniske Polygami at løbe afsl med deres Forsigtighed og Overveielse i Sagen.“

„Salt Lake Herald“ siger, idet den tager den ovenstaaende Artikel under Behandling tilsigemed de Bestyldninger, som indeholdes i Grants Depeche angaaende Utah:

„Nu, dersom de Sidste-Dages Hellige i Virkeligheden ere disloyale, da ere de i Sandhed uvidende derom. Ved Siden af en Verbodighed for Konstitutionen, der er baseret paa den Tro, at den var skjænket ved guddommelig Abenbaring til dette vort Lands Fædre, hvilket gør den ligesaa hellig for os som noget andet, der udstrommer fra Forsynet. Med en Tro, der forbinder dem til at vise en absolut Verbodighed for enhver Erklæring, der udgaar fra den store Skaber, kunde de ikke med fuld Bevidshed og i Besiddelse af deres fulde Forstand vise andet end den strengeste Lydighed mod en saadan Forordning. Dersor, idet de tro, at Konstitutionen er en Lov udgaet fra det høieste Væsen, da kan ikke deres Ulydighed mod en Anordning i Loven, som de ørligen tro er modstridende mod den høieste Lov, henregnes til Disloyalitet. De gjøre kun Fordring paa deres konstitutionelle Rettigheder, saaledes som de forstaa dem.“

„New York Herald“ siger, og det er sandt, at de første Setlere i Utah er-

holdt deres Forkjøbsrettigheder fra Mexico, forinden denne Del af Landet blev annekteret til de Forenede Stater. Der er to Punkter her, som blive Gjenstand for Betragtning, først de urolelige Rettigheder, som tilkommer enhver Borger i de Forenede Stater, og som ere garanterede til dem af Konstitutionen, og det Andet er de Rettigheder, der ere tillagte dette Folk i de vestlige Regioner formedest en streng national Korpstiltelse — nemlig Traktaten af Guadeloupe Hidalgo, som opkom paa Grund af den særegne Naturalisationslov i Mexico. Det første Punkt er blevet dvejet ved i langere Tid gennem en lang Række af Artikler. Med Hensyn til det andet synes der at være en almindelig Missforstaelse. Naturalisationsloven i de Forenede Stater er saa almindelig bekjendt, at vi behove biot at sige, at enhver Udlænding er forbunden til at opholde sig i Landet i en vis Tid, soren den under nogen Omstændighed kan erholde Borgerstab. En Modsetning hertil er Mexico; thi i samme Øieblit som en Emigrant nedsetter sig i Landet med sin Husholdning, Kvæg og Gods, saa bliver han betragtet som en bona fide Borger; thi det er af hans Nedsættelse i Landet indlysende, at det er hans Agt der at have sit fremtidige Opholdsted.

Dengang General Taylor sikrede Afstaelsen af denne Del af Mexico, da var der hvide Indvaanere, virkelige Setlere, bosatte helt fra det stille Havs Bredder ligetil Klippebjergene. Tusinder af disse havde ikke ophørt at være amerikaniske Borgere, men de indehavde ogsaa de mexikaniske Borgeres Rettigheder. I blandt dette Tal befandt „Mormonerne“ sig. Idet „New York Herald“ henleder Kongressens Opmærksomhed paa denne særegne Lovgivning for Utah og raader til Overbærenhed, saa raader den ogsaa til

Udførelsen af ligesrem Netsærdighed. Utah har viselig et stort Krav paa Nationen. De rige Miner Montana, Nevada og Colorado vare ikke blevne udvistede for end langt senere hen i Tiden, dersom ikke Utahs agerdyrkende Befolning havde haft en Haand i med, eiheller var Pacificbanen bleven fuldendt maaske for aarevis senere. Dette Folk oparbeidede et Land, som vi nu med Nette kunne sige er den rigeste Del af de Forenede Stater. Paa samme Tid som de udførte dette, maatte de gjennemgaa uhorte Besværligheder og udholde Ting, som vilde gjort ethvert Folk modlost med Undtagelse af et, der var beveget af religiøs Varme. De droge hertil og medbragte deres føregne Tro og Religionsovelse; de nedsatte sig paa megikanst Jordbund, men ikke før var det blevne bekjent, at de Forenede Staters Regjering havde faaet Territoriet under dens Kontrol, forend de øresrygtbydende Stjerner og Striber blevre opreiste, og Utah blev en provisorisk Stat af de Forenede Stater. Dette bevisste ikke alene

Loyalitet, men stor Hengivenhed for det Land, de havde forladt, og med hvilket de paa en urent Maade vare blevne gjensorende, et Land med god Konstituption og fri Republikanisme.

Kongresseen kan passere en Bill, som er ligesaa uretsærdig og uliberal som den, der af Vorhees blev forelagt forrige Aar; men idet den handler saaledes, da viser den Ningeaqt for Konstitutionen, den forskyder Guadaloupe Hidalgo Traktaten og lægger voldsom Haand paa den ganste republikanske Institution. Kongresseen vilde gjøre endnu mere; thi dersom en saadan Alt fulde saa Gjennemgang, da vilde den svække Interessen for Minerne og overdrage et Foretagende, der er grundet paa Millioner, til tre Mænds Maade. Endstjondt vi ikke paastynde denne sidste Gjenstand, saa er alligevel Kjendsgjerningen den samme, at Kongressen vil blot handle i Overensstemmelse med Net og Netsærdighed og tilsige virke med Bisdom og Overbærenhed i dette indvirkede Mormonspørgsmaal.

Blandinger.

En forsædelig Ulykke har, som allerede meddelt, Natten mellem den 22de og 23de Januar tildraget sig i Kanalen. Udvandrerssibet „Northsleet“ havde lagt sig tilankers ved Dungeness (Forbjerget ligeoversor Boulogne), for den næste Dag med 412 Udvandrere at afgaa til Nyseeland. Det havde desuden en værdifuld Ladning ombord. Pludselig, kl. 11 om Natten, blev det paaseilet og saagodtsom staaret midt over af en Damper. „Northsleet“ syldtes hurtig ned Vand og sank. Af Passagererne blevle kun 85 frelsie, nemlig 30 Jernbanearbejdere, der frelsie sig i en Skibshaad, 34 andre Passagerer, deriblandt Kapteinens Kone, der hjergedes af Bugserdamperen „City of England“ og 21 Passagerer, som blevle optagne af Lodsflutteren „Konkordia.“ 357 Personer formodes at have fundet Døden i Bolgerne. Kapteinen forblev indtil det sidste Dieblik paa Ørklet og var, som det hedder, nødt til at skyde paa Passagererne for at opretholde Orden; han antages at være gaact under med Skibet. De 85 frelsie Passagerer ere foreløbig bragte til Dover. Den

Damper, der havde foraarsaget denne forsærdelige Ulykke, var seilet videre, uden i mindste Maade at belynre sig om „Northsleets“ Skjæbne. Der hersker i denne Anledning en stor Forbitrelse i England. Størsteparten af de Forulykkede skulle være Skandinaver.

Sæt af Bladene i Madrid læstes for nogen Tid siden en Anecdote, som bevisste, at al Romantik endnu ikke er forsvunden i Spanien.

Grev Punnonostro havde taget tre Blader i Kupeen i Deligencen til Segovia, hvondt han antog, at han kun vilde faa Brug for de to. Umiddelbart før Afreisen traadte en vellædt Herre hen til Greven og bad denne om at overlade ham den tredie Plads, da der ikke var nogen anden at faa, og hans Hustru, der laa meget farlig syg i Segovia, engsteligt ventede hans Komme. Greven indrømmede den Ubekjendte den tredie Plads i Kupeen, uden at ville tage nogen Betaling deraf. Da de havde hørt en tre Muil, blev Deligencen angreben af en af de talrige Roverbander, og alle de Reisende plyndrede. Da Doren til Kupeen blev reven op, raabte den Ubekjendte til Roverne:

„Jeg forbryder Eder endog blot at berøre Grev Punnonostros Effelter.“

Det var Vandens Chef, der ogsaa strax tog en venlig Afsted med sin Nabo og takkede ham høfligt for den Plads han havde overladt ham.

Ijfolge paalidelig Meddelelse er Barnums Museum og Menageri i New York total nedbrændt den 24de December forrige År. Ilden udbrod kl. 4 om Morgenens og med en saadan Hestighed, at det Hele, inden Brandfolkene modte frem, var aldeles nedbrændt. Alle Dyrene med Undtagelse af to Elefanter og en Kamel blevet et Nov for Luerne. Striget og Brælene af de stakkels indestængte Dyr var gruopvækende og kunde hores i lang Frastrand. Pedro, en Elefant, der var af den smukkeste Slags og som nylig var ankommen fra Hamburg, stod fastlænet ved Forbenene i sit Bur, da Ilden udbrod. Flere Forsøg blev gjorte for at frdlese den, men forgjøves. Man var efter megen Moje til sidst nødt til at overlade den til sin Skjæbne, og snart kunde man høre dens forsærdelige Trompetlyd, som lidt e ter lidt hændede. Flere Bygninger tilsigemed en Kirke, som laa i Nærheden, blevet total opbrændte. Skaden er betydelig og omtrent 150 Personer ere paa Grund af Ilds-vaaden uden Ansættelse.

En temmelig ung og endnu meget smuk Dame sagde til sin Steddatter, idet hun med Velbehag betrakte sig i Speilet: „Hvad vilde Du vel give for mit Udseende?“ — „Det Samme, som Du vilde give for min Alder,“ svarede den unge Pige.

En Prælat, der var i Besøg hos en Geistlig fra sit Sogn og som ørgrebe sig over dennes Uvidenhed, spurgte i en haanlig Tone: „Hvilken Æsel af Prælat har gjort Dem til Præst?“ — „De, Hr. Bisshop,“ var Svaret.

Et videbegjærligt Barn spurgte sin Fader, hvad esterladte Værker vare. — „Esterladte Værker, mit Barn, ere saadanne, som Forsatteren udgiver efter sin Død.“

Man forestillede en letfundig Debitor, at den, der betaler sin Gjeld, formerer sit Bo. „Bah,“ svarede denne, „det er et Mygte, som mine Kreditorer have udspredt.“

Notits.

Onsdagen den 15de Januar forlod Præsident Carrington Liverpool for at begive sig til Rom via London, Paris og Turin. Torsdag Aften den 16de forlod han London og venter at være i Rom Søndagen den 19de. I Pavestaden møder han Præsident George W. Smith med Selstab. Præsidenten vil gjøre Partiet Følge gjennem det nordre Egypten og Palæstina.

Den sidste Meddelelse fra Præsident Smith og Reisefølge var fra Benedig og dat. 7de Januar, af hvilken Indhold vi kunne berette, at de alle befandt sig vel i Rydelsen af Reiselivet.

Følge Beretningen have de paa deres Reise gjennem Frankrig og Italien passeret mange fløjne Byer og Provindser. Enkelte af disse ere undergaaede betydelige Ødelæggelser paa Grund af de store Oversvømmelser i det sydlige Frankrig.

Trykfeil.

I Numer 8 af „Stjernen,” Side 115, Linie 15 fra oven, 1ste Spalte, staar „paa Folks Befolning;” skal være: „paa Folks Befostning.”

Indhold.

	Side.	Side.	
Tale af Orson Pratt	129.	Præsident Grant og „Mormonerne“	140.
Nedaktionens Bemærkninger	136.	Blanding	142.
Korrespondance	138.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle Kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. G. Bording.